

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῶ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἑνωσις ἢ Ὑποταγή; *

Διὰ μίαν νέαν Ἐκκλησίαν

*«Ἐμεῖς μὲ καθημερινές,
μικρὲς ἢ μεγάλες δόσεις οἰκουμενισμοῦ,
ἀμβλύνουμε τὰ κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας,
τόσο ὥστε μόνοι μας νὰ βγάζουμε τὰ μάτια μας»»*

*Τοῦ κ. Στεργίου Ν. Σάκκου,
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου*

ΜΕΣΑ στὴ χαρακτηριστικὴ τῶν καιρῶν μας γενικὴ σύγχυση καὶ ἀνατροπὴ τῶν ἐννοιῶν, γίνεται ἓνα σοβαρὸ *μπέρδεμα*, ποῦ προσβάλλει ὅ,τι ἱερότερο σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία, καὶ θέτει σὲ κίνδυνον ὅ,τι πολυτιμότερο, τὴ σωτηρία μας. Ποιὸ εἶναι τὸ *μπέρδεμα*; Θὰ τὸ ἐκθέσω ἀπλά.

Γνώρισμα τῆς μίας, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ οἰκουμενικότητα, τὸ νὰ ἀπλώνει, δηλαδὴ, τὴν ἀγάπην καὶ νὰ προτείνει τὴ σωστικὴ δύναμὴ τῆς σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένην. Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, «*θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν*» (Α΄ Τιμ. β΄ 4).

Σὲ καμμία περίπτωσι, ὅμως καὶ γιὰ κανένα λόγο ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀδικεῖ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ δῆθεν τὴν ἀγάπην, διότι ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν ἡ ἀγάπη ἐκφυλίζεται σὲ ἀπάτην.

Αὐτὴ τὴν ἀπάτην προσβάλλει ἐντυπωσιακὰ καὶ φαντασμαγορικὰ ἡ **αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**. Ἐὰν μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ μαζοποίηση καὶ χυλοποίηση τῶν πάντων κάτω ἀπὸ τὸν ὄδοστρωτήρα τῆς παγκοσμιοποίησης, δὲν εἶναι λιγότερο ἐπικίνδυνον ἢ μετᾶλλαξιν τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας στὸ πονηρὸ καὶ διάτρητον οἰκουμενιστικὸ μοντέλον, ποῦ προωθεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀνασταίνονας τὸν σαρωτικὰ

ἀπέλπιδα συγκρητισμό. Αὐτὸς θὰ ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς προσχεδιασμένης καὶ ἤδη ἐκκολαπτόμενης νέας ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ δὲν προτίθεται νὰ ἀναφερθεῖ διεξοδικὰ στὴν αἴρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ἄλλωστε ἔχουν γραφεῖ καὶ γράφονται πολλά.

Ὁ γράφων, ὡς μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ χωρὶς καθόλου νὰ ἀμφισβητεῖ τὴν ὀρθοδοξία ὁποιουδήποτε ἄλλου ὀρθοδόξου, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσει τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο του γιὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν ὀνόματι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος καὶ ἀγάπης καταπατοῦνται κατάφωρα καὶ ἀσύστολα θεσμοὶ αἰώνων. Παραθεωρεῖται ὡς ξεπερασμένο καὶ ἀναχρονιστικὸ τὸ ἱερὸ Πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας, διαγράφονται ἱεροὶ κανόνες, ἀθετεῖται ἡ εὐαγγελικὴ γραμμὴ, τὴν ὁποία μὲ ἀκρίβεια καὶ φόβο Θεοῦ ἀκολούθησαν οἱ ἅγιοι πατέρες μας, καὶ ἐπιχειρεῖται ἡ «μετάθεσις ὁρίων» τὰ ὁποία ἐκεῖνοι ἔθεσαν καὶ ὑπερασπίστησαν μὲ θυσίες, δάκρυ καὶ αἷμα.

* * *

Σ' ΑΥΤΟ τὸ πλαίσιο ἐκτυλίχθηκαν στὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους δύο γεγονότα τὰ ὁποία ἀπάδουν πρὸς τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ ἐμβάλλουν σὲ ἀγωνία καὶ προβληματισμό, πληγώνουν καὶ σκανδαλίζουν τὸν πιστὸ λαό.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα Βενεδίκτου Ράτσινγκερ στὸ Φανάρι κατὰ τὴ θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Ἀνδρέα καὶ ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἀνεπίτρεπτα τοῦ ἀποδόθηκαν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ μας Πατριάρχη, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ὀρθόδοξο πρωθιεράρχη.

Δὲν προλάβουμε νὰ συνέλθουμε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀκολούθησε ἡ παρὰ τὴ θέληση τῆς Ἱεραρχίας ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας μὲ συνοδία ἱεραρχῶν στὸ Βατικανό, ἡ συνάντησή του μὲ τὸν πάπα, ἡ κοινὴ δήλωσή τους.

Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι αὐτὲς οἱ **σοβαρές, ἀθέμιτες καὶ ἀνήκουστες παραβάσεις** ἐντέχνως ἀποχρωματίζονται ἀπὸ τὸ πνευματικὸ τους κόστος. Ἀποσιωπᾶται ἡ πραγματικὴ ζημία, ποὺ προξενοῦν καὶ διατυμπανίζεται ἓνα κάλπικο κέρδος. Αὐτὸ κάνουν φλάμπουρο κάποιοι δημοσιογράφοι καὶ διαμορφώνουν ἀνάλογα τὴν κοινὴ γνώμη.

Οἱ παραβάσεις προβάλλονται κυρίως ὡς διπλωματικὲς ἐπιτυχίες. Καλύπτονται καὶ ὠραιοποιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ χιτῶνα τῆς κοινῆς

προσπάθειας γιὰ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη, τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τῆς μέριμνας γιὰ τὰ «μειζονα» προβλήματα του, τὰ ὁποῖα βέβαια ἐκτιμῶνται μὲ καθαρὰ κοσμικά, πολιτικὰ καὶ ὑλιστικὰ κριτήρια. **Ἡ θεολογικὴ διάσταση**, ἡ ἀλήθεια τοῦ δόγματος ἀγνοεῖται καὶ ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς.

Μέσα σ' ἓνα σκόπιμα καλλιεργούμενο κλίμα ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴ «μεγάλῃ ἐπιτυχία» ὁ κόσμος παραπλανᾶται καὶ ἀποκοιμίζεται μὲ τὸ γλυκερὸ παραμῦθι τῆς **οἰκουμενιστικῆς ἐνότητας**, ἐνῶ ὅσοι διαφωνοῦν ἢ ἐκφράζονται μὲ δυσπιστία ἢ ἀνησυχία, στιγματίζονται ὡς φανατικοὶ φονταμενταλιστές, ἀσυγχρόνιστοι, στενοκέφαλοι καὶ πάντως ἄγευστοι ἀγάπης.

* * *

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟ εἶναι ὅτι στὶς συναντήσεις τόσο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅσο καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἔγινε ἀναφορὰ στὴν ἀνανέωση τοῦ ἀπὸ καιρὸ «παγωμένου» θεολογικοῦ διαλόγου Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ καὶ ἐκφράσθηκε ἡ λαχτάρα γιὰ τὴ μετοχὴ στὸ κοινὸ ποτήριο τοῦ Μυστηρίου.

Ἐξάλλου ὁ σημερινὸς πάπας φέρεται ὡς καλὸς γνώστης καὶ θαυμαστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ σὲ τί τάχα μᾶς ὠφελεῖ αὐτό; Μήπως δήλωσε παραίτηση ἀπὸ τὸ παπικὸ πρωτεῖο; Μήπως ἀποκήρυξε τὸ ἐπάρατο *filioque* ἢ κάποια ἀπὸ τὶς ἄλλες δογματικὲς πλάνες τοῦ παπισμοῦ; Μήπως ἀποδοκίμασε τὴν πολυκακούργα Οὐνία καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐγκλημάτων τοῦ παπισμοῦ εἰς βᾶρος τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν; Ἀπλῶς εὐχήθηκε γιὰ τὴν ἔνωση γενικὰ καὶ ἀόριστα ἢ μᾶλλον πολὺ συγκεκριμένα· ὅταν μιᾶ γιὰ ἔνωση ὁ **παπικὸς Οἰκουμενισμὸς** ἐννοεῖ τὴν ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν ἐξουσία τοῦ πάπα.

Εἶναι γνωστὴ ἀπὸ παλιὰ αὐτὴ ἡ νοοτροπία τοῦ παπισμοῦ. Τὸ θλιβερὸ εἶναι ὅτι στὶς μέρες μας, δυστυχῶς, βρῖσκει ὄχι λίγους ὑποστηρικτὲς καὶ μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων καὶ ἱεραρχῶν. Βέβαια, ἡ ἐπιστροφὴ τῶν πλανεμένων στὴν ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι ὁ πόθος καὶ ὁ πόνος ὅλων μας. Οἱ προσπάθειες γιὰ προσέγγιση ἔχουν ξεκινήσει ἐδῶ καὶ δέκα αἰῶνες. Πολλὲς φορὲς ὅμως ναυάγησε ὁ περιβόητος διάλογος, διότι ἀπὸ πλευρᾶς τῶν παπικῶν ἐκδηλώθηκαν τάσεις παραγκωνισμοῦ τῆς ἀλήθειας ἐν ὄνοματι τῆς ἀγάπης.

Σωστά είχε διακηρύξει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στὸ Χαλέπι τὸ 2003:

«Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης διευκολύνει στὸ νὰ ὑπάρχει καταλλαγή μὲ τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς (ἐν. παπικούς), ἀλλὰ δὲν συμβάλλει στὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἐνότητα καὶ ἐπὶ πλέον δρᾶ ἀρνητικά, διότι ὁδηγεῖ στὴν περιθωριοποίηση τῶν ἐκκλησιολογικῶν, θεολογικῶν καὶ δογματικῶν διαφορῶν. Μόνον ἡ ἄρση τῶν διαφορῶν αὐτῶν μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει τὸν διάλογο σὲ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα».

Ὡστόσο, χωρὶς νὰ συντελεσθεῖ καμμία ἄρση τῶν δογματικῶν διαφορῶν, σπεύδουμε νὰ ἀγκαλιάσουμε τὸν πάπα σὰν νὰ θέλουμε νὰ ἐνισχύσουμε τὴν ἰδέα του ὅτι εἶναι ὁ θρησκευτικὸς πλανητάρχης. Μήπως θαμπωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀγαπολογία καὶ ὠραιολογία τῶν παπικῶν καὶ λησμονοῦμε τὴν ἀλήθεια; Ἀλλά, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος Φλωρόφσκι, οἱ διάλογοι μὲ τὸ Βατικανὸ ὀφείλουν νὰ μεταφέρουν τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας· διαφορετικὰ δὲν ἔχουν λόγο διενεργείας.

* * *

ΔΕΝ εἶναι τῆς ὥρας μία διεξοδικὴ ἀναφορὰ στὴν ἱστορία, ποὺ μαρτυρεῖ ἀκαταγώνιστα ὅτι ἡ παπικὴ ἀγάπη ἐξαντλεῖται στὰ λόγια, ἐνῶ στὴν οὐσία ἐπιζητεῖ τὴν κυριαρχία.

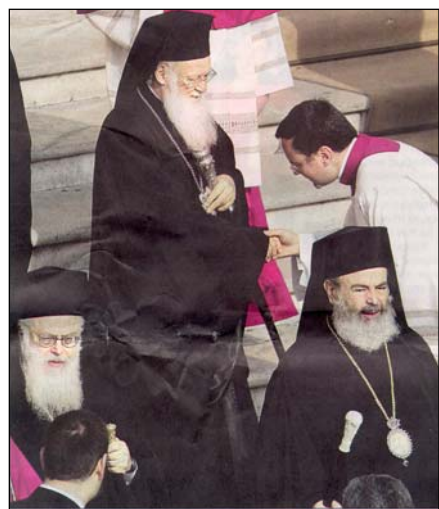
Παραπέμπω στὴ δίτομη «*Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος*» τοῦ ἀγίου Νεκταρίου. Ἐκεῖ θὰ δεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ πρῶτες ἀπόπειρες τῶν παπῶν γιὰ τὴν ἐξάσκηση ἡγεμονικῆς ἐξουσίας στὴν Ἐκκλησία ἐκδηλώνονται ἤδη ἀπὸ τὸν 2ο μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν ὁ πάπας Βίκτωρ ἀφόριζε ὅλους ὅσοι διαφωνοῦσαν μαζί του!

Μετὰ τὴν ἀπόσχιση τοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία ὁ παπισμὸς ζητᾶ στήριγμα στὸ ξίφος τῆς πολιτικοστρατιωτικῆς δυνάμεως. Τὰ ἀλλεπάλληλα στίφη τῶν σταυροφόρων, καὶ μάλιστα τῆς τετάρτης σταυροφορίας (1204 μ.Χ.) ποὺ ἦρθαν μὲ τὸ πρόσχημα νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς ἁγίους τόπους, ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν δυναμικὰ τὴν παπικὴ ἐξουσία στὴν ὀρθόδοξη Ἀνατολή. Πόσο γελάσθηκαν!

Ἡ προσπάθεια στὴ Φερράρα-Φλωρεντία, τὶς παραμονὲς τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀπέτυχε. Μέσα στὸν γενικὸ πανικὸ καὶ τὴν πίεση ποὺ ἀσκοῦσαν οἱ παπικοί, ἦταν ἀρκετὴ ἡ ἄρνηση ἐνὸς Μάρκου Εὐγενικοῦ, γιὰ νὰ ἀκυρώσει τὰ

σχέδιά τους και νὰ ἀναγκάσει τὸν πάπα νὰ ὁμολογήσει ἡττημένος: «Μάρκος οὐχ ὑπέγραψεν, οὐδὲν ἐποίησαμεν!»! Ἡ ψευδένωση ἐπὶ Βέκκου ἦταν μιὰ γελοιότητα, ἐνῶ οἱ φοβερὲς μηχανορραφίες στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἔπεσαν στὸ κενό, καθὼς τὰ παπικὰ ἐγκλήματα διόγκωσαν τὴν ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ.

Ἀποτροπιαστικὰ ἐγκλήματα ἔγιναν καὶ ἀργότερα (1941-1945). Στὴν Κροατία οἱ οὐστασι –οἱ ναζὶ τοῦ παπισμοῦ– κατακρεούργησαν 800.000 Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνταν νὰ προσχωρήσουν στὸν παπισμό. Φρικιαστικὲς βιαιότητες μὲ φωτογραφίες καὶ ντοκουμέντα περιέχουν δύο ἱστορικὲς μελέτες γραμμένες, μάλιστα ἀπὸ παπικούς,

Κορυφαῖοι Οἰκουμενισταί, Φαναρίου-Ἀθηνῶν-Τιράνων, στὴν κηδεῖα τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄. Βατικανό, Ἀπρίλιος 2005.

οἱ ὁποῖοι ὁμολογοῦν ὅτι ντρέπονται γιὰ τὸ θρησκευμὰ τους (βλ. Ed. Paris *Genocide in Satellite Croatia, 1941-1945*, μτφ. L. Perkins, Melbourne 1981 καὶ M.A. Rivelli, *L'Archivescovo del genocidio*, Milano 1998).

Τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς τῆς θηριωδίας, καθολικὸ ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Ζάγκρεμπ Στέπινας, εἶχε ἀνακηρύξει ἅγιο ὁ προηγούμενος πάπας Ἰωάννης Παῦλος Βοϊτίλα. Κι ἐμεῖς προσκαλέσαμε καὶ δεχθήκαμε αὐτὸν τὸν πάπα στὴν Ἀθήνα μὲ τιμές, ἐνῶ κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στὸ Βατικανὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας ἔψαλε στὸν τάφο του «αἰωνία ἡ μνήμη»!

Ἀπὸ τὸν 16ο αἰῶνα τὴν ἐπέκταση τῆς θρησκευτικοπολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ παπισμοῦ στὴν Ἀνατολὴ ἀνέλαβε ἡ Οὐνία· Διατηρώντας πλήρως τὰ δόγματα καὶ τὸ λειτουργικὸ τυπικὸ τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἐπιβάλλει μόνον ἓναν ὄρο στους Ὀρθοδόξους ποὺ προσηλυτίζει τὴν ὑποταγὴ στὸν πάπα! Ἀσύλληπτα ὄργια διέπραξαν οἱ οὐνίτες παλαιότερα ἀλλὰ καὶ πρόσφατα, στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ κομμουνισμοῦ.

Κατ' ἐπανάληψη Ὀρθόδοξοι ἱεράρχες καταδίκασαν τὴν Οὐνία καὶ τόνισαν ὅτι «τὸ θέμα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ μείζον πρόβλημα» στὶς σχέσεις μας μὲ τὸν παπισμό. Ὡστόσο, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα

στὸ Φανάρι, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις ἀγάπης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δώρισε χρυσὸ σταυρὸ στὸν καρδινάλιο Ἰγνάτιο, ἀρχηγὸ τῶν οὐνιτῶν! Ξέρουμε τί κάνουμε;

Τέτοιες συμπεριφορές, παραπέμπουν σ' ἐκεῖνο τὸ σοφὸ γιὰ τὴν περίπτωσηί του σύστημα τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Πόντου Μιθριδάτη (132-63 π.Χ.): Παίρνοντας καθημερινὰ μεγαλύτερη ἀλλὰ ὄχι θανατηφόρα ποσότητα δηλητηρίου ἀπέκτησε ἀνοσία στὸ δηλητήριο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤθελε νὰ προφυλαχθεῖ ἀπὸ πιθανὸ δηλητηριασμὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του Ρωμαίους.

Ἀντίθετα ἐμεῖς **μὲ καθημερινὲς μικρὲς ἢ μεγάλες δόσεις οἰκουμεισμοῦ ἀμβλύνουμε τὰ κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας, τόσο ὥστε μόνοι μας νὰ «βγάζουμε τὰ μάτια μας»**. Καὶ φθάσαμε νὰ μὴ ἀντιλαμβανόμαστε κἄν ὅτι ὁ πάπας δὲν ζητᾷ ἔνωση ἀλλὰ ὑποταγή.

Τὸ θέμα, ὅμως, εἶναι μεγάλο· θὰ συνεχίσουμε, σὺν Θεῷ.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1673/19.1.2007, σελ. 3 καὶ 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ.